

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 545/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Námestie SNP 41, Zvolen, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 VCdo 2/2019 z 26. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku, ktorý si ústavný súd obstaral z verejne dostupného zdroja <www.nsud.sk>, vyplýva, že o žalobe sťažovateľa o neplatnosť výpovede a o náhradu mzdy Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozhodol čiastočným rozsudkom č. k. 15 Cpr 5/2013-218 z 13. januára 2015 tak, že určil, že výpoveď je neplatná. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 12 CoPr 3/2015 z 5. októbra 2015 rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku, ktorým určil, že výpoveď je neplatná, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru krajského súdu s odvolaním sa na judikát R 119/1999 podal sťažovateľ žalobu po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Zákoník práce“), keďže na začiatok plynutia tejto lehoty nemala žiadny vplyv práceneschopnosť sťažovateľa od 14. decembra 2012 do 31. októbra 2013.

3. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 15 Cpr 5/2013-277 zo 14. januára 2016 žalobu v celom rozsahu zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom č. k. 13 CoPr 6/2016 z 20. septembra 2016 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom č. k. 3 Cdo 29/2017 z 22. marca 2018 (ďalej aj „prvý rozsudok najvyššieho súdu“) tak, že ho zamietol. Tento rozsudok napadol sťažovateľ svojou prvou ústavnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 332/2018 z 22. októbra 2018. Konštatoval, že najvyšší súd prvým rozsudkom porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zrušil ho a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd najvyššiemu súdu vytkol, že nepostúpil dovolanie sťažovateľa na rozhodnutie veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Po vrátení veci najvyšší súd uznesením č. k. 3 Cdo 257/2018 z 23. mája 2019 postúpil vec veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“), pričom za kľúčovú považoval otázku, či pre začiatok plynutia lehoty na uplatnenie práva na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru má vplyv práceneschopnosť zamestnanca.

4. Najvyšší súd vo veľkom senáte napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné. Podľa jeho názoru skutočnosť, že sťažovateľ sa počas plynutia výpovednej doby stal dočasne práceneschopným, bola z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty irelevantná, čím zotrval na právnych záveroch vyplývajúcich z judikátu R 119/1999.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Rozsudok najvyššieho súdu napadol sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou argumentujúc:

- a) nesprávnym právnym posúdením otázky uplynutia prekluzívnej lehoty na uplatnenie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 zákonníka práce;
- b) priklonením sa k jednému z dvoch odlišných právnych názorov plynutia prekluzívnej lehoty bez náležitého odôvodnenia;
- c) nesúhlasom s názorom najvyššieho súdu, že medzi právnou úpravou starého a nového zákonníka práce sú len formulačné odlišnosti, ktoré ale na lehote nič nemenia. Podľa sťažovateľa je ochrannú lehotu nutné vnímať ako rozšírenie inak hmotnoprávnej a prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Inak by právna úprava subjekty nachádzajúce sa v ochrannej lehote nútila napadnúť skončenie pracovného pomeru na súde ešte v čase, v ktorom je objektívne stále v pracovnom pomere. Sťažovateľ považuje za cieľ vypustenia slovného spojenia „týmto rozviazaním“ vplyv ochrannej doby podľa § 64 ods. 2 Zákonníka práce na prekluzívnu lehotu podľa § 77 Zákonníka práce;
- d) neakceptovaním odkazu na judikát R 119/1999, keďže ide o staré a prekonané rozhodnutie vydané za účinnosti starého zákonníka práce. Ak súdy v sťažovateľovej veci rozhodli na základe neúčinných ustanovení, ide o pochybenie majúce za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu;
- e) nedostatočným odôvodnením a nezaobieraním sa jeho ďalšími námietkami v dovolaní;

f) záujmom štátu chrániť zamestnancov pred svojvoľným prepúšťaním.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí (obdobne ako vo svojej prvej ústavnej sťažnosti, pozn.), že najvyšší súd napadnutým rozsudkom porušil jeho základné právo na súdnu ochranu tým, že vec nesprávne hmotnoprávne posúdil, odklonil sa od ustálenej judikatúry a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

8. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci išlo o právne normy obsiahnuté v Zákonníku práce) nie je svojvoľný, t. j. nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu, je racionálny, a teda z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný (IV. ÚS 156/2011).

9. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či požiadavky kladené na závery vyjadrené v rozhodnutí (riadne odôvodnenie a absencia arbitrárnosti) najvyšší súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

10. Sťažovateľ je presvedčený o nesprávnosti právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý posúdil jeho žalobu o neplatnosť výpovede ako podanú oneskorene, po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zákonníka práce. Z dôvodu zmeny právnej úpravy podľa sťažovateľa nie je možné zotrvať na právnej vete judikátu R 119/1999 (podľa ktorej počiatok a plynutie lehoty na uplatnenie práva na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru podľa § 64 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 65/1965 Zb.“) nemôže ovplyvniť ani prípadná práceneschopnosť zamestnanca), keďže za správny považuje opačný právny názor

najvyššieho súdu vyjadrený v rozsudku č. k. 7 MCdo 1/2010 z 12. decembra 2011, ktorý vychádza z aktuálnej úpravy § 77 Zákonníka práce. Okrajovo namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

11. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku (v rozsahu dôvodov vymedzených v ústavnej sťažnosti) ústavný súd konštatuje, že napriek jeho stručnosti (v porovnaní napr. s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 257/2018 z 23. mája 2019 o postúpení dovolania sťažovateľa na konanie a rozhodnutie veľkému senátu) možno odôvodnenie rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu považovať za dostatočné a zrozumiteľné.

12. Veľký senát najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku posudzoval, či oproti právnej úprave § 64 zákona č. 65/1965 Zb. (a teda aj právnym záverom vyjadreným v judikáte R 119/1999) došlo v § 77 Zákonníka práce k takej radikálnej zmene, ktorá by znamenala zvýšenú ochranu zamestnanca, a teda znamená prekonanie právnych záverov vyjadrených v dotknutom judikáte. Porovnaním znení predmetných ustanovení uzavrel, že jedinou zmenou je vypustenie slovného spojenia „týmto rozviazaním“, a zároveň konštatoval, že z dôvodovej správy k Zákonníku práce nevyplýva zámer zákonodarcu touto zmenou poskytnúť zvýšenú ochranu zamestnancovi, v tejto súvislosti odkázal aj na stanovisko katedry pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia Právnickej fakulty Univerzity Komenského. Najvyšší súd zrekapituloval závery judikátu R 119/1999 a zdôraznil (aj s odkazom na § 36 Zákonníka práce), že pri výklade § 77 Zákonníka práce považuje za určujúcu zásadu právnej istoty, keďže účelom právnej úpravy dvojmesačnej lehoty na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde či už zamestnancom alebo zamestnávateľom je čo najskôr dosiahnuť stav právnej istoty. Účelom právnej úpravy ochrannej doby je chrániť (výlučne) zamestnanca pred nepriaznivými dopadmi určitých okolností, v ktorých sa nachádza (praceneschopnosť, materská dovolenka, atď.), nie vytvoriť mu širší časový priestor (v niektorých prípadoch aj celé roky) na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Najvyšší súd pri výklade sporného § 77 Zákonníka práce uprednostnil princíp právnej istoty aj s odkazom na závery odbornej literatúry (bod 21.3 napadnutého rozsudku). Stanovisko katedry pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia Právnickej fakulty Univerzity Komenského (ktoré si veľký senát v zmysle § 48 ods. 4 CSP vyžiadala pred rozhodnutím) zdôrazňuje rešpektovanie rovnosti oboch subjektov pracovnoprávneho vzťahu v prípade skončenia pracovného pomeru na základe právneho úkonu a pripomína, že § 77 v spojení s § 36 a § 37 Zákonníka práce patria do všeobecnej časti pracovného práva a vyjadrujú východiská (týkajúce sa aj plynutia času) vzťahujúce sa na celú oblasť tohto odvetvia, naproti tomu § 64 Zákonníka práce (upravujúce ochrannú dobu, pozn.) patrí do osobitnej časti pracovného práva (porov. 14.3 napadnutého rozsudku). V závere konštatoval, že sťažovateľ podal na súde žalobu až po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 77 Zákonníka práce. Skutočnosť, že sa počas plynutia výpovednej doby stal dočasne praceneschopným, bola z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty irelevantná.

13. Právna úprava v Civilnom sporovom poriadku vo všeobecnosti predpokladá, že veľký senát (občianskoprávneho alebo obchodnoprávneho kolégia) rozhoduje na základe postúpenia veci senátom najvyššieho súdu, ak a) senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu (§ 48 ods. 1 veta prvá), b) sa senát najvyššieho súdu pri svojom

rozhodovaní chce odchyliť od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu (§ 48 ods. 3 veta druhá). V prejednávanej veci sa od ustáleného právneho názoru vyjadreného v judikáte R 119/1999 už v minulosti (pred rekodifikáciou, teda pred zavedením inštitútu veľkého senátu) odklonil siedmy senát najvyššieho súdu (7 MCdo 1/2010) a tretí senát zotrval na publikovanom právnom názore.

14. Pritom za predchádzajúcej právnej úpravy, ak sa niektorý zo senátov najvyššieho súdu mienil odkloniť od publikovaného rozhodnutia alebo stanoviska, musel svoje právne závery riadne vysvetliť a uviesť, prečo konkrétne a z akých dôvodov sa nestotožňuje s publikovanými právnymi závermi. Ak sa potom niektorý iný senát najvyššieho súdu tiež mienil odchyliť od toho istého, už publikovaného záveru (ak dospel k záveru, že sú pre to dôvody), musel rovnako – vo vzťahu k judikátu alebo stanovisku vysloviť, prečo sa od neho odkláňa. Nie je prijateľné, aby tento (ďalší) senát svoje odklonenie sa od judikatúry neodôvodňoval zaujatím a vysvetlením svojich vlastných názorov odlišných od názorov vyjadrených v judikáte, ale len stotožnením sa s názorom vyjadreným v inom (skoršom, nepublikovanom) rozhodnutí, prípadne iba konštatovaním, že tak už bolo rozhodnuté aj v inom prípade (porov. *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 196).

15. Situáciu, keď bola otázka vplyvu práceneschopnosti zamestnanca, ktorému bola daná výpoveď, na začiatok a plynutie lehoty, v ktorej sa mohol na súde domáhať určenia neplatnosti tohto zrušovacieho prejavu zamestnávateľa najvyšším súdom, vyriešená rozdielne (R 119/1999 a 7 MCdo 1/2010), ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 332/2018 o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyhodnotil tak, že hoci existuje publikované stanovisko k danej právnej otázke, ktoré však vychádza z odlišného znenia zákona umožňujúceho (aj) rozdielny výklad, neoprávňuje to senát nepostúpiť vec veľkému senátu, keďže autoritatívnym a záväzným spôsobom možno otázku vyriešiť iba verdiktom veľkého senátu.

16. Najvyšší súd tak v prejednávanej veci popri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa vykonával zároveň svoju pôsobnosť zjednocovať právne názory senátov najvyššieho súdu. V súvislosti s uvedeným sa tak ústavný súd, ako už bolo načrtnuté, pozastavil nad stručnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku veľkého senátu, a to najmä v kontraste s odôvodnením uznesenia tretieho senátu najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 257/2018 z 23. mája 2019 o postúpení veci veľkému senátu, ktorý v ňom svoj právny názor rozsiahlo zdôvodnil. Uznesenie o postúpení veci veľkému senátu je pritom svojou povahou iba rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania, pričom sa stranám sporu nedoručuje a nie je proti nemu prípustný žiadny opravný prostriedok (porov. *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 198). Tretí senát v citovanom uznesení nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku veľkého senátu napríklad uviedol, že po posúdení dôvodov formulačnej zmeny medzi § 64 zákona č. 65/1965 Zb. a § 77 Zákonníka práce ju nemožno považovať za zmenu z materiálneho hľadiska. Zdôraznil, že zo všeobecnej ani osobitnej časti dôvodovej správy nevyplýva rozpoznateľný zámer zákonodarcu, aby bola § 77 Zákonníka práce v porovnaní s predchádzajúcou úpravou poskytnutá zvýšená ochrana zamestnancovi. Ak („komunistický“) práva pracujúcich osobitne zohľadňujúci zákon č. 65/1965 Zb. upravoval prísne prekluzívnu lehotu, ktorú práceneschopnosť nijako neovplyvňovala (spôsobom vyjadreným v judikáte R 119/1999), nemôže byť § 77 Zákonníka práce, ktorý má za cieľ reagovať na potreby

trhového („kapitalistického“) hospodárstva, interpretovaný spôsobom, ktorý by bol v porovnaní so zákonom z roku 1965 pre zamestnanca ústretovejší, a teda by znamenal, že práceneschopnosť zamestnanca má vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle takým radikálnym spôsobom zmeniť dovtedajší tridsaťšesť rokov trvajúci prístup k ochrane práv zamestnanca, zreteľne a precízne by to vyjadril v ustanoveniach nového Zákonníka práce a dôvody takejto zmeny by podrobne vysvetlil v dôvodovej správe.

17. Napriek uvedenej výhrade pri zohľadnení skutočnosti, že v prejednávanej veci nejde o prekonanie ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, ale o zotrvanie na právnom názore vyjadrenom v publikovanom stanovisku, možno odôvodnenie najvyššieho súdu považovať za dostačujúce. Najvyšší súd tak podľa ústavného súdu v podstatných bodoch odôvodňujúcich zamietnutie dovolania sťažovateľa dostatočne uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že nie je potrebné sa odchyliť od záveru vyplývajúceho z judikátu R 119/1999.

18. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľom namietané právne posúdenie spornej otázky najvyšším súdom nepovažuje za opodstatnené. Ústavný súd pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon zveril najvyššiemu súdu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 610/2021, IV. ÚS 574/2013), čo však nie je prípad prejednávanej veci.

19. Zároveň v bode 29 nálezu č. k. II. ÚS 332/2018 z 11. októbra 2018 (o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa) ústavný súd už konštatoval, že obe preferencie, u skoršieho publikovaného stanoviska (R 119/1999) princíp právnej istoty (plynutie prekluzívnej lehoty na podanie žaloby nemôže závisieť na neistom faktore dĺžky práceneschopnosti zamestnanca), a u novšieho nepublikovaného rozhodnutia (7 MCdo 1/2010) zvýšenú ochranu zamestnanca ako „slabšej strany“ pracovnoprávneho vzťahu pred zamestnávateľom ako „silnejšou stranou“, považuje za legitímne a ústavne konformné.

20. Ústavný súd dopĺňa, že ani doktrína pracovného práva nesúhlasí s názorom vyjadreným v rozhodnutiach siedmeho senátu najvyššieho súdu (7 MCdo 1/2010, 7 Cdo 66/2017) znamenajúcim odklon od judikátu R 119/1999. Prikláňa sa skôr k výkladu, ktorý podal senát najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 257/2018, ktorým predložil túto otázku na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu. V tejto súvislosti tiež pripomína, že predchádzajúci konajúci senát, ktorý sa vo svojom rozhodnutí č. k. 7 Cdo 66/2017 z 12. decembra 2018 odchyľil od publikovaného rozhodnutia R 119/1999, za účinnosti Civilného sporového poriadku v rozpore so znením jeho § 48 a s právnymi závermi vyjadrenými v judikáte R 17/2017, nepredložil vec veľkému senátu (*Barancová, H. a kol.: Zákonník práce. Komentár. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 764*).

21. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tohto prípadu dodáva, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutie súdu ani neskoršie rozhodnutie súdu v podobnej veci. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé

rozhodnutie vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti (IV. ÚS 46/2012).

22. Závery najvyššieho súdu možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd teda nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (porov. IV. ÚS 610/2021) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

23. Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu